

OTTAISINKO HOITAAKSENI OPASKOIRANPENNUN?

Teksti: Margareta Voipio

Puhtaaksikirjoitus: Vilma Leivonen

Kun koiranomistaja menettää lemmikkinsä, aiheuttaa se aina suuren surun. Entä mitä tapahtuu tämän jälkeen?

Me ihmiset suhtaudumme asiaan eri lailla. Tunnen henkilöitä, jotka tässä tilanteessa päättävät, etteivät ikinä enää ota koira. Menetetty ystävä on ollut niin korvaamaton, ettei mikään muu koira voi täyttää sen tyhjää paikkaa. Niinpä he jäävät vaalimaan ystävänsä kaunista muistoa.

Joskus kyllä joku heistä saattaa ikään kuin lisätä: *“Oikeastaan en enää jaksaisikaan ottaa uutta koira. Onhan siitä niin paljon vaivaakin”*.

Tuskinpa nämä ihmiset ovatkaan varsinaisia koiraihmiä, vaikka joku koira onkin ollut heille kaikki kaikessa. Meille koiraväelle on varmaan tutumpi se ihmisryhmä, joka koiransa menetettyään ei saa rauhaa, ennen kuin uusi koira on tiedossa.

Aina ei kuitenkaan ole helppoa heti löytää ihailemansa koirarodun hyvää edustajaa. Täytyy siis joko tyytyä sellaiseen koiraan, jonka nopeasti saa tai sitten on otettava yhteys toivotun rodun kasvattajaan ja asetuttava pentutilauksen jonotuslistalle, ehkä pitkäksikin aikaa.

Näitä vaihtoehtoja miettiessäni tuli omalla kohdallani eteeni vielä eräs ratkaisu, joka lienee epätavallinen. Luin nimittäin Noutajayhdistyksen julkaisemasta Nuusku-lehdestä kirjoituksen Opaskoirakoulusta. Siinä kerrottiin, että koira pyritään kouluttamaan sokeiden oppaiksi sen jälkeen, kun pennut ovat viettäneet ensimmäisen vuotensa tavallisissa kodeissa, joissa ne saavat osakseen huolenpitoa, rakkautta ja normaalia kotikasvatusta.

NÄISTÄ KODEISTA ON PUUTETTA.

Kas siinäpä minulle haaste! Nyt aloitan ankaran kaksinpuhelun itseni kanssa. Kysyin ja vastasin itselleni suunnilleen näin:

Kysymys nro 1: Miten perhe suhtautuu asiaan, jos ottaisın kotiin opaskoiran pennun?

Otin selvää. Kumma kyllä, perhe suostui heti.

Kysymys nro 2: Ovanko olosuhteemme tähän puuhaan sopivat?
Vastasin: Perheeni on juuri sopivan pieni, joten kotona on rauhallista. Aidattu pihakin on kuin luotu koiraa varten.

Kysymys nro 3: Jaksanko ottaa kotiini repivän, sotkevan ja yöunia häiritsevän pennun siitäkkin huolimatta, että se ei ole edes omani?
Vastasin: Jaksan. Koiranpennut ovat ihania ja kyllä ne pian oppivat tavoille.

Kysymys nro 4: Mitä hyötyä minulla on siitä, että ottaisın opaspennun hoidettavaksi?

Vastasin: Ei pitäisi aina ajatella omia etujaan. Kas vain, kun kerrankin voisın näine koirapuuhiineni olla jopa yhteiskunnallekin hyödyksi. Onhan sekin sentään jotakin! Sitä paitsi, saisinhan lisää kokemusta koirankasvatuksessa. Samalla näkisın, onko juuri tämä rotu minulle se ainoa oikea.

Kysymys nro 5 (vaikein): Kuinka voin sitten luopua tästä koirasta, johon juuri olen ehtinyt kiintyä ja joka on ehkä jotain jo oppinutkin?
Vastasin (monen päivän harkinnan jälkeen): Jos koko elämänsä on pitänyt koirista, niin ei kiintymys voi olla yhden koiran varassa. Kun seuraavan kerran sitten otan koiran, niin tiedän, että sen ei tarvitse kuin katsoa minuun, niin olen taas myyty.

Eläköön, olin voittanut kaksinpuheluni! Niinpä suuntasın matkani Opaskoirakoululle sovittuun aikaan ja palasin sieltä onnellisena pieni vaalea labradorinnoutaja kopassani. Pentu oli aivan ihastuttava, mutta nähtävästi tarvitsın yhden vastoinkäymisen lisää, ennen kuin kävisi ilmi, onko minulla kärsivällisyyttä tähän puuhaan.

Pieni pentuni osoittautui hyvin pian vaikeasti lonkkavikaiseksi, ja se oli lähetettävä takaisin. Sain uuden noutajapennun kohta tämän jälkeen.

Nyt alkoi sujua. Pentu oli terve, iloinen ja ylenpalttisen luottavainen koko maailmaa kohtaan. Hämmästyttävän vähän se teki pahojansa kotona, huonekalut säästyivät nakerruksilta ja matotkin sai kohta levittää takaisin lattialle takavarikosta. Elämä Riina-pennun kanssa oli hauskaa ja mielenkiintoista. Tuntui siltä, että oli vielä tavallista mielekkäämpää opettaa tätä pentua, koska sitä myöhemmin odottaisi tärkeä tehtävä.

Mutta tuttavani enimmäkseen ihmettelivät ja paheksuivat: *“Kuinka voit ottaa noin suloisen koiran kotiisi ja antaa sen sitten pois?”*

Tunsin itseni välillä suorastaan hirviöksi. Mutta en katunut. Meillä oli mukavaa yhdessä, ja Riina osoittautui oppivaksi ja myös siinä suhteessa sopivaksi koulukäyttöön, että se ei suinkaan ollut mikään yhden miehen koira. Tuntui siltä, että kaikki ihmiset olivat sille yhtä mieleisiä. Uskoin, että se ei tulisi kärsimään, vaikka omistaja myöhemmin vaihtuisi.

Talvi kului iloisesti. Tuli kevät, ja koiran luovutusaika lähestyi. Tottahan toki se vihlaasi sydäntäni. Mutta kuinkas kävikään. Äkillinen virus iski niin lujaa, että jouduin pitkäksi aikaa sairaalaan. Nythän oli suorastaan helpotus, että Riina-koira voitiin lähettää juuri sopivana ajankohtana, koulutusikäisenä, vaativaan tehtäväänsä perehtymään Opaskoirakouluun. Saatoin vain sairaalassa maatessani hartaasti toivoa, että lapseni menestyisi koulussa hyvin.

Vihdoin koitti taas päivä, jolloin sain lukeutua terveitten ihmisten joukkoon. En uskaltanut puhua uudesta koirasta mitään, sillä olihan perheelläni muutenkin ollut niin paljon vaivaa minusta sairauden aikana. Kunnes sitten kerran – kävelimme perheenpään kanssa ulkona ja tapasimme kauniin noutajakoiran. Taisin huokaista ääneen.

Perheenpää ymmärsi heti mistä oli kysymys. *“Soita heti Opaskoirakoululle ja kysy”*, hän sanoi.

Soitin. Onko pentuja? On, ja juuri luovutusikässä ensi viikolla.

Saanko taas yhden? Tulen heti maanantaina hakemaan.

Niin oltiin taas Opaskoirakoululla. Pieni pikimusta pentu laskettiin syliini. Se painautui olkapäättäni vasten.

Entä Riina? uskalsin kysyä.

Riina voi hyvin. Se on hyväluontoinen koira ja valmistuu kohta oppaaksi.

Tapasin Riinan. Ilo ja haikeus oli molemminpuolinen, mutta ei lohduton. Kuinka onnellinen olinkaan siitä, että Riina oli onnistunut.

Nyt totuttelen pientä mustaa Nelliä kotitavoille. Siisteys on jo täysi kymppi, mutta haaste on jälleen uusi: osaanko hoitaa tuota iloisesti ja vallattomasti hyppivää pentua niin hyvin, että tuo vaativa koulutus, minkä se myöhemmin tulee saamaan, tuottaisi hyvän tuloksen.

On muuten hauska seurata pieniä luonteen eroja, jotka näkee saman rodun yksilöissä. Kuitenkin tuntuu, että noutajan perusolemus on sama: se on iloinen, luottavainen ja erittäin seurallinen koira.

Lukija voi kysyä mielessään, mitä siitä seuraa, kun on hoitanut kaksi tällaista opaspentua. Saako siitä mitään korvausta?

Työ on täysin vapaaehtoista, ruokakustannukset saa itse maksaa. Mahdolliset sairasmenot ja lääkkeet maksaa Opaskoirakoulu. Menoja tulee kuitenkin pentujen hoidosta niin paljon, että vaikka kolmannen pennun saa sitten ilmaiseksi omakseen, ei siitä koidu mitään taloudellista voittoa.

Tämä käytäntö on mielestäni hyvä. Kukaan ei siis rahantavoittelemismielessä tähän työhön rupea. Siihen ryhtyvät lähinnä sellaiset ihmiset, jotka syystä tai toisesta eivät vielä ole hankkineet omaa koiraa, eivätkä kuitenkaan jaksaa olla ilmankaan, kuten allekirjoittanut. Varsinaisena palkkiona on siis mielenkiintoinen ja ihana työ koirien parissa.

Jälkikirjoitus: Tämä kirjoitus ei ollut vielä ehtinyt lehteen, kun sain kuulla uutisista parhaan: Riina on nyt oppaana näkövammaisella, joka iloitsee siitä ja on siihen tyytyväinen. Melkein tuli tippa silmään pelkästä ilosta!

OPASKOIRAKOULUA RAKENNETAAN JO

Teksti: Nuuskun toimitus

Puhtaaksikirjoitus: Vilma Leivonen

Uuden opaskoirakoulun rakennustyöt Vantaan Itä-Hakkilassa aloitettiin kesäkuussa.

Opaskoirakoulun rakennushanke käsittää kaksi rakennusta, joiden yhteispinta-ala on noin 1 000 neliometriä. Toinen rakennuksista on koiratalli, joka sisältää majoitustilat opetuksessa oleville koirille, sairasosaston lääkintätiloineen, tarttuvien tautien erityisosaston ja penikoivien koirien synnytystilat.

Tämän lisäksi koiratalliin tulevat sosiaalityöt kouluttajille ja erilaiset huoltotilat. Toisessa rakennuksessa ovat toimisto- ja kokoustilat sekä neljä henkilökunnan asuntoa. Uuden koulun tontti on kooltaan 2,3 hehtaaria. Tästä varsinaiseen koirakoulutukseen erotetaan hehtaarin suuruinen alue, jonne rakennetaan mm. koulutuskenttä teline- ja esterakennelmineen.

Itä-Hakkila sopii hyvin opaskoirakoulun sijaintipaikaksi. Se on tarpeeksi kaukana taajama-alueesta taatakseen koulutyöhön tarvittavan työskentelyrauhan mutta kuitenkin riittävän lähellä Tikkurilaa, joka vilkkaan kaupunkikeskuksensa ansiosta on sopiva kaupunkiliikkumisen harjoitteluun.

Jos rakennustyöt sujuvat aikataulun mukaisesti, uusiin tiloihin päästään muuttamaan ensi vuonna kesäkuun loppuun mennessä.

Uuden opaskoirakoulun kokonaiskustannukset ovat noin 6,6 miljoonaa markkaa. Tästä Näkövammaisten Keskusliitto rahoittaa keräysvaroilla miljoona markkaa. Tähän mennessä Keskusliiton varainkeräyskampanja, jonka tuotto jaetaan tasan opaskoirakoulun rakentamisen ja apuvälineiden kesken, on tuottanut opaskoirakoululle puolet tarvittavista varoista.

Kampanjakeräys jatkuu, ja syys-lokakuussa jokaiseen kotiin jaetaan keräyspostisiirtokortti. Siirtokortteja on saatavissa myös kaikista postitoimipaikoista. Varainkeräys opaskoirakoulun rakentamisen ja apuvälineiden kehittämisen hyväksi jatkuu tämän vuoden loppuun.

NOU/NOME KOULUTUSOHJAAJAKURSSI 2009

AIKA 8-10.5.2008 (Huom! kurssi alkaa perjantaina jo klo 12.00)
PAIKKA Uurainen, Keski-Suomen Ajokoirayhdistyksen tilat
KURSSINJOHTAJA Petri Paavola
JÄRJESTÄJÄT SNJ ry & rotujärjestöt

YLEISTÄ
 Kurssi alkaa perjantaina klo 12 kokoontumisella, jonka jälkeen aloitetaan teoriaosuus. Lauantaina on ohjelmassa maastoharjoituksia sekä ryhmätöitä. Sunnuntaina jatketaan maastoharjoituksilla. Maastoharjoituksiin tarvitaan muutamia

noutajakoiria, koirien mukaantulosta sovittava erikseen. Aikaisemmista koulutusohjaajakursseista poiketen kurssi järjestetään yhden viikonlopun aikana. Kurssin hinta on 125 eur /hlö, sisältäen koulutusmateriaalin, majoituksen ja ruokailut. Majoitus on 2-4 henkilön huoneissa.

Kurssimaksun voi suorittaa SNJ:n tilille 108330-215741 viite 1119. Maksukuitit tarkastetaan ilmoittautumisen yhteydessä. Muistathan ilmoittaa etukäteen mahdollisesta erityisruokavaliosta.

Sitovat ilmoittautumiset 9.4.2009 mennessä Maria Terolle:

maria@labnou.net tai Maria Tero, Karviaiskuja 10 B 4, 90460 Oulunsalo.

Tiedustelut puh. 040-5625 247 (miel. iltaisin)
 Tervetuloa!

OPASPENNUN ELÄMÄ EI OLE PALJOA MUUTTUNUT

Teksti ja kuvat: Sini Merikallio

Pentu-elämä ei paljoa ole vuosien saatossa muuttunut ja koululta saa pennun mukaan hyvät kasvatusohjeet. Ensimmäinen opaspentuni Eevi tuli minulle samalla kaavalla kuin artikkelissakin: yhteys Opaskoirakoululle ja viikon kuluttua oli pentu jo kotona. Pentukodeista on jaksoittain aina pulaa, vaikka ilmeisimmin kaikille pennuille on aina kasvatuskoti löytynytkin.

Opaskoiranpennulle myös kerrostalo-elämä kaikkine äänineen ja naapureineen on hyvää koulua, joten paikkaa on turha kovin tarkkaa miettiä muiden kuin käytännön asioiden kannalta. Moni opaskoira asuu kaupunkiympäristössä ja on hyvä, jos ne siihen tottuvat ihan pienestä pitäen. Eevi kasvoi ensimmäisen vuotensa hissittömän kerrostalon neljännessä kerroksessa.

PYYTEETÖNTÄ AUTTAMISTA

Myös opaspennun kasvatukseen liittyvät tunnekuohut lienevät samanmoisia nyt kuin aiemminkin. Ihmiset usein kysyvät: *”Kuinka voit luopua siitä?”*.

Kaikessa ei kuitenkaan tarvitse säästellä itseään ja tunteitaan, ero kirpaisee kipeästi, mutta painaa vaakakupissa lopulta paljon vähemmän kuin kaikki pentuaikana nautittu ihana yhteinen aika. Vapaaehtoistyöstä saa hyvän mielen - pennun kasvattamisessa on iso työ ja sen palkitsevampaa on sitten nähdä oma pentu opastamassa!

Olen pitänyt lähtökohtaisena ajatuksena, että minulla on näin pentu kasvattamalla mahdollisuus tarjota hyvä lapsuus tärkeään tehtävään koulutettavalle koiralle. Bonuksena olen vielä saanut tutustua

samanmielisiin ihmisiin. Olisin jäänyt paljosta paitsi jos en olisi lähtenyt tähän mukaan.

Olen nyt laajentanut tätä opaskoiraharrastustani myös peesaamiseen, mikä tarkoittaa opaskoirakon kanssa kulkemista ja silminä toimimista. Se on tarpeen aina välillä, varsinkin nuorten koirakoiden kanssa ja uusia reittejä opiskeltaessa.

Touhuaminen opaspennun kanssa tuntuu todellakin mielekkäämmältä kuin kotikoiran, jolle asiat voi opettaa myös ensi vuonna, eikä toiminnalla välttämättä ole sen kummempaa tavoitetta saati seurausta. Opaspennun kanssa tulee liikuttua ihmismassoissa ja käytyä monenlaisissa paikoissa kun tietää, että kaikki pentuna koettu auttaa myöhemmin opaskoiraan pitämään päänsä kylmänä työelämässä.

YHTEYTTÄ LUOPUMISEN JÄLKEENKIN

Minulla on ollut ilo päästä tutustumaan ensimmäisen kasvattipentuni uuteen elämään. On ollut vahvistavaa huomata, kuinka hyvin se on uudessa kodissaan otettu niin arvostetuksi työntekijäksi kuin rakastetuksi perheenjäseneksi. Ei ole epäilystäkään siitä missä Eevin koti nyt on, oloni ei ole enää edes haikea, vaan ainoastaan iloisen tyytyväinen siitä, että kaikki on mennyt juuri niin kuin pitikin: lapsoseni on valmistunut korkeakoulusta ja muuttanut maailmalle.

On myös hienoa nähdä oma pentu siinä työssä, johon sen on kasvattanut. Pääsin seuraamaan Eevin kilpailusuoritusta kesällä Mikkelin opastusmöllikisoissa ja olin pakahtua ylpeydestä sen voittaessa aloittelevien koirakoiden luokan.

Nyt minulla on toinen pentu kasvamassa (Jummi-Jammin Faye

Dunaway) ja hyväksi arvioisin tämänkin fiksun ja toimeliaan tytön uramahdollisuudet. Itselläni ehkä vaikein asia opaspennun kasvattamisessa on koulutusajan epävarmuus siitä, haluaako koiran tuleva käyttäjä kenties olla ollenkaan pentukotiin yhteydessä ja josko siten pennun kuulumisia enää tulee koskaan kuulemaan.

Päätös yhteydenpidosta on täysin koirankäyttäjän harteilla, mutta on onneksi sähköisten viestintäkanavien myötä helpottunut ja yleistynyt, joten mahdollisuudet oman kasvatin edesottamusten kuulemiseen ovat suhteellisen hyvät jatkossakin.

Meillä on olemassa myös vahva, lähinnä sähköpostilistan muodossa toimiva "opaskoiraaippien" verkosto, josta saa ammennettua vertaistukea. Mukana listoilla on myös paljon opaskoirakoita, jotka jakavat kokemuksiaan ja näin raottavat verhoa opaskoirakon maailmaan. Opaskoirien elämän ja tehtävien parempi tuntemus taas motivoi eteenpäin pennun kasvatuksessa ja helpottaa pennusta luopumista.

Nykyään ei lahjapentuja enää pentukasvattajille jaella, kasvatetusta pennusta saa kuitenkin nimellisen ruokakorvauksen sen valmistuttua oppaaksi (300 euroa) ja lääkärikulut katetaan. Monet kasvatusperheistä ovat myös sellaisia, joissa on jo ennestään omia vanhempia koiria ja opaspentu otetaan ajan ja innon riittäessä hyvän työn lisäprojektiksi.

Sinin linkkivinkkejä

Opaskoirakoulu: www.opaskoirakoulu.fi

Peesarit: www.peesarit.fi

Opaskoirapentujen verkosto: www.herttuainen.fi/pentukerho

Opas Eevi uuden omistajansa Annikki Skogsterin kanssa nauttimassa ulkoilusta veden äärellä. Kaikesta näkee, että kaksikosta on hitsautunut tiivis ja toisistaan välittävä pari!

NOU TAJIEN TAIPUMUSKOE (NOU) YLITUOMARIKURSSI 2009

Tuomaritoimikunta aloittaa taipumuskokeen ylituomarinkurssin kevät/kesällä 2009. Kurssin vastuullisena vetäjänä toimii Harri Siven ja hänen apunaan Tobina Nyman. Kurssille otetaan rajoitettu määrä hakijoita. Kurssille aikovan tulee täyttää seuraavat vaatimukset:

- Ovat SKL-FKK ry:n ja rotujärjestön jäseniä.
- Ovat toimineet aktiivisena noutajaharrastajina vähintään viisi (5) vuotta, johon on sisällyttävä tehtäviä rotujärjestön tai sen jäsenyhdistysten kouluttajana, kokeiden järjestelyissä ja toimitsijana.
- Ovat toimineet vähintään kaksi (2) kertaa noutajien taipumuskokeen vastaavan toimitsijana, joista viimeinen voimassa olevien sääntöjen mukaisesti (tiedot missä kokeissa).
- Omaavat voimassa olevan metsästyskortin ja aseenkantoluvan.
- Ovat osallistuneet noutajien metsästyskokeiden voittajaluokkaan kouluttamallaan koiralla.

- Ovat perehtyneet noutavien koirien käyttöön metsästystehtävissä ja toimineet noutajan ohjaajana metsästyksessä.
- Hakijalla tulee olla rotujärjestön tai sen jäsenyhdistyksen kirjallinen suositus.

Vapamuotoiset hakemukset, **joista ilmenee kyseisten vaatimusten täyttäminen**, tulee lähettää 30.04.09 mennessä osoitteella:

Tobina Nyman
Kaunkorventie 767
16880 Hämeenkoski

Kurssista lisätietoja antaa Tobina Nyman (0400-967559). Vaatimukset täyttävälle henkilölle ilmoitetaan asiasta henkilökohtaisesti toukokuun alkupuolella.